

Två dikter

VLADIMIR ĐURIŠIĆ
Två dikter

Översättning från serbokroatiska till engelska av Ana Savjak och författaren.
Översättning från serbokroatiska till svenska av Djordje Zarkovic

Umeå, 2019

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Urval av Erik Jonsson, i samråd med översättaren, för det europeiska samarbetsprojektet Versopolis
– www.versopolis.com.

Detta häfte är ej till försäljning utan distribueras enbart genom Littfest – Umeå internationella litteraturfestival, samt inom projektet Versopolis.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© Vladimir Đurišić

FORMGIVNING Johan Hammarström
TRYCKNING tryckning.nu | hström – Text & Kultur AB, Umeå, 2019.

ISBN 978-91-519-0117-6

VLADIMIR ĆURIŠIĆ,

född 1982 i Titograd, är poet, musiker och översättare. Hans dikter har publicerats i en stor mängd tidskrifter över hela Balkan, och hans debutsamling *Nothing will soon explode* (OKF, Cetinje, 2007) belönades med Risto Ratkovic prize till en betydande montenegrinsk diktsamling.

Ćurišić är även verksam som curator för en mängd konst- och musikfestivaler i sin nuvarande hemstad Belgrad, bland andra Njegoshiations project och festival Espresso. Utöver detta arbetar han som lektor i musikhistoria vid musikakademien i Cetinje.

Även om Ćurišić är översatt till en mängd olika språk (inte minst dikten "ŽIŽEKSEX" som kretsar runt den slovenske filosofen Slavoj Žižek), och har tilldelats en mängd fina priser för sin poesi, har han förbluffande få publicerade dikter på sitt samvete. Detta förklaras med att varje dikt som författats de senaste åren varit del av ett koncentrerat performativt verk, i syfte att spränga upp språkets begränsningar.

SLAVIJA

vidio sam najbolje umove svoje generacije
kako se dosađuju u mlakom ništavilu poslušnosti
tiho se nešto raspori
i onda nema nazad
pas laje u crkvi
ne znam kud sa tom slikom
ni on to ne zna ali djela, probija zvučni kiž
tudi internet dođe u moju mračnu sobicu
kao dah boga na samrti koji me sa nekim zamijenio
pa ipak pozdravi zatečene, kao na pogrešnoj sahrani.
tomaž, rekao si da sam brži
ali sam prije uže koje reže prste nego zmija
nego rep ili bilo kakav reptil.
dlačice konopa na svjetlosti iz lijenog tijela mi izvuku duboki glas
sve stavim u jednu pjesmu,
čistu, prosutu posmrtnost
sve što se u jutarnjem programu sazna.
što ne znaju ni jules verne, ni jacque custot,
možda samo krojač što je letio sa ajfelovog tornja, možda samo on.
i onda nema nazad. nema nazad. tiho se nešto raspori
i onda nema nazad,
svaki pejzaž je politički.
svi naslikani oblaci su horda koja čeka
i silovatelj i heroj
u hromoj logici postupnosti
u staljinističkoj posteljini bijeloj kao kao
optički trik pijanog slikara
i raskalašni kalašnjikov njegovog brata
primiču se u riječi volšebno,
dok ova banka isparava
i brašno objašnjenja je tvrdo
pod opreznim kaži prstom.
neko je tu uvijek umro i mrtav je
leš je sklonjen u prozne nabore, nabijen
u barometar rečenice
o kome barmen čuti, ali joj poznaje pratnju,
samo tri osnovna akorda,
to ti je lako, brate.
posmrtna posprdnost vreba u ulju na platnu, na platnu.
tiho se nešto raspori i onda nema nazad.
sve stavim u jednu pjesmu, koju nikad ne napišem
kasnije mjesecima
lovim trenutak slave
koji ipak ne pristigne, ali stigne tomaževa dopisnica
sve je jedna pjesma koju nenapišem nikad i stalno joj se vraćam
nalazim da sam strašno šarmantan.
maraton prošaran reklamama za nešto.
dogadaj, usta, gdje zubi samo dokazuju gled.
gdje sam samo dotakao gležanj neke tude žene
bilo je previše lako previše lako
zubi za probu ogledala
slute teslinu gej grimasu, ako takvo što postoji. sigurno i to postoji
u naizmjeničnoj struji kojom taborov tesla pomjera namještaj po ljubljani
nepodnošljivo sam živ, kao courtney love.
ipak, da danas umrem
rekli bi, malo je živio, ali je krasno psovao. ali ja nisam psovao,
samo sam čekao jeb koji može bez psovanja, svileni nož moje majke
jednom pomenut ovlaš
al nikad na ocu upotrijebljen.
pomjeram promjenu,
govorim joj nisi još promjena nisi uopšte promjena
sve dok me imaš u sebi, ja sam postrojeni kinezi
u dnu zatranog sela.
u ukusu bolida. ujedinenih bolida.
epoha, plehovi, pehari
alan prost i aerton senna,
isplativa neuporedivost.

SLAVIA

I saw the best minds of my generation
bored in the balmy nullness of submission
something is softly slashed open
then there's no return
a dog is barking in the church
I don't know what to do with that image
nor does he, but still he acts, he breaks the sonic kitsch
foreign wi-fi enters my tiny dark room
like the breath of a dying god who mistook me for someone else
but still he says hello to the gathered crowd, as if at the wrong funeral.
tomaž, you told me I was faster
but I'm more of a rope which burns the fingers than a snake,
a tail or a reptile of sorts.
the rope fibers in the light draw out a growl from my lazy body
I jam it all in one poem,
the pure, discarded afterdeath
everything one can learn from breakfast TV.
what neither jules verne nor jacque cousteau knew
maybe only the tailor flying from the eiffel tower
with no return, no return. something is softly slashed open
then there's no return,
every landscape is political.
the painted clouds a waiting horde
both the rapist and the hero
in the lame logic of gradualism
in stalinist sheets as white as as
a drunk painter's optical illusion
and the rascal kalashnikov of his brother
come together in the word *volšebnik*
and while the bank is dissolving away
the flour of flourishing gets denser
under the wary and watchful forefinger.
somebody is always dying and dead in there
the corpse hides in the prose folds, squeezed
in the barometer of a sentence
the barman doesn't speak of, but knows its tune
only just three simple chords,
no biggie, bro.
the afterdeath derision lurks in the oil on canvas, on the canvas
something is slowly slashed open, then there's no return.
I jam it all in one poem, which I never write
and then for months
I chase the moment of glory
which has not arrived yet. what arrived was a postcard from tomaž
it's all one big poem that I never write but keep returning to
I find myself awfully charming.
a marathon sprinkled with ads for something or other,
an event, a mouth, teeth that only just explain enamel.
where I grazed the ankle of someone else's woman,
it was much too easy, much too easy
teeth that test mirrors,
they give an inkling of tesla's gay grimace, if such a thing exists, surely it must
in an alternating current with which tabor's tesla moves the furniture around
ljubljana
I'm unbearably alive, like courtney love
but if I died today
they'd say, he didn't live long, but he swore so skillfully, and I never swore
I only waited for a swearless fuck, a silken knife my mother once mentioned
offhand
but never used on my father.
I shift the change,
I say you're no change, no change at all
as long as you carry me inside, I'm liked the aligned chinese
deep inside a buried village.
in the taste of a hot rod, united hot rods.
the epoch, dishes, trophies
alain prost and ayrtton senna,

SLAVIJA

till tomaž, till tibor

jag har sett
min generations skarpaste hjärnor
ha långtråkigt i undergivenhetens ljumma intighet
nånting rivs upp i tysthet
och sen finns det ingen återvändo
en hund skäller i kyrkan
jag vet inte vad jag ska göra med den bilden
inte den heller, men den gör nåt, den spränger ljudkitschen
nån annans internet når mitt mörka lilla rum
som gud som andas på sin dödsbädd och förväxlar mig med nån annan
och ändå säger hej till dem som råkar vara där, som på fel begravning.
tomaž du sa att jag är snabbare,
men jag är snarare ett skavande rep än en orm
än en svans eller nån sorts reptil.
repets fibrer i ljuset drar en djup röst ur min slöa kropp
jag lägger allt i en dikt,
ren, spilld efterdödlighet
allt man får veta på morgonprogrammet.
vad vet varken jules verne eller jacques cousteau, kanske bara skraddaren som flög
från eiffeltornet, kanske bara han.
och då finns det ingen återvändo. ingen återvändo. nånting rivs upp i tysthet
och sen finns det ingen återvändo,
varje landskap är politiskt.
alla målade moln är en hord som väntar
jag skulle vara våldtäktsman och hjälte
i den haltande logikens stegvishet
i de stalinistiska lakanen, lika vita som som
en berusad målares optiska villa
och hans brors bekymmerslösa kalasjnikov
närmar sig varandra i ordet trolsk,

tata i toto cutugno izlaze iz istorije
jutro je goli savićević, koji
objasni državu
onda obasja miševe. ništa.
obični miševi.
i moje mjesto je nejasno.
bio sam jednom savićević, dok odmara od driblinga
i vuče nogu državu
kao prevelik kurac kojim se mjeri čelo
bitka fasade i pročelja
i kako je sranje počelo, onda kad si začuatao,
i kad su postsymbolisti počeli da se svinjski goje,
pušteni u divljinu, poraslo im je krzno,
sebični pjesnički gen.
tako da kako da kažem
nepodnošljivo sam živ
kao gosti iz inostranstva
ali sijam kao država,
istorija jebanja, koja se pali rijetko, jer je struja poskupila
pjesnička publika zijeva
nema nazad.
nijesam u mexicu.
moje tijelo nije buktinja.
dlake mi rastu iz prstiju.
bičevi nijemog filma piče svoj ekspresionizam
prvo nacrtam kurvu, onda kruh i kućicu. broš,
neobjašnjivo brašno.
hlebnikovljevo brisanje.
život je astrološki porno, sudar glupih životinja
sa pogrešnim uporištem
vatrostatna prošlost
trosatna izjava ljubavi.
tata i toto cutugno namještaju šiške
toto schilacci je pročelav, lobuje golmana,
lopta putuje dugo, nesnosno dugo
maradona i ivković ljube se i gube
sve ide u krasni kurac.
u masan podrum od paleži.
pojam društvo se pruruši u
miljkovićev šešir
svi jebu iste žene, svi se sretnu u dvorištu
pa podrumi mogu mirno da mudruju.
često u ratnom filmu
izbacuju namještaj na ulicu, junak to vidi iz autobusa
nastavi da gleda naprijed.
šta kojikurac gledaš,
kad je vrijeme za napolje, prije no začuješ: van!
tu je i neki pas. kratko je lajao u crkvi
ali nešto je kvrcnulo u tajnom poretku postupnosti
pa sad pas mirno odlazi.
sumnjiva dopuštenja.
bebe, babe, balkani,
beograd drhti nezapaljen
šalje svoje fašiste u meku večernju šetnju
ričard gir i njegov pas
spašavaju frizerski kodeks. bajagu treba poljubiti.
sve se troši, čelavi, nema nazad,
paganski se prosipa, genetika je neumoljiva,
tepsi svoju mokraču vraćaju bogu u zvučnik,
bog se zagrcne, povrati komuniste koje je pojeo,
u besomučnom ždranju.
nikad stigla poruka
dalmatinskih partizana crnogorskim partizanima
bljuje četničke čičke
u čistu kočionu travu vitmana koja mi reže koljeno
dok iskačem iz voza o tome treba šuštati
ali će kasnije izrasti kao fudbalska žena.
nijesam u mexicu.
moje tijelo nije buktinja.

lucrative dissemblance.
papa and toto cutugno exit history
the morning is a naked savićević who
explains the state
and then tries to shed light on mice. nope.
just ordinary mice.
my place too is uncertain.
once I was savićević, chilling out after dribbling drills
dragging the leg called the state
like an overlarge dick used for measuring foreheads
the battle between head and facade
and so the shit started to happen, in the moment you grew silent,
with the post symbolists fattening up like pigs,
let into the wilderness, their fur overgrown,
the selfish poet's gene.
so, how to put it,
I'm unbearably alive
like guests from abroad
but I shine like the state,
the history of fucking, seldom turned on due to high electricity costs
the poetry's audience is yawning
there's no way back.
I'm not in mexico.
my body is not a bonfire.
hairs grow from my fingers.
whips of silent films command expressionism
I draw a whore first, then some bread and a cottage. a trinket,
trivial flour.
the erasing of khlebnikov,
life is astro-porn, a crash of silly animals
on a wrong platform
the fireproof past
the three-hour declaration of love.
papa and toto cutugno adjust their bangs,
toto schillaci is balding, he lobs the keeper,
the ball travels long, unbearably long
maradona and ivković share a kiss, then beat it,
everything goes to pretty pot.
in the greasy underbelly of char.
the term society is disguised in
miljković's hat
they all fuck the same women, all convene in courtyards,
so that basements are easily debased,
in war movies, they often dump
furniture on the street, our hero sees it from the bus,
keep on looking forward.
what the fuck are you looking at now?
it's time to go out, before you hear it: out!
a dog is somewhere around. he's been barking in the church for a time
but something cracked in the secret order of gradualism
and the dog can now calmly leave the place.
the suspicious permissions.
babies, grandmothers, balkans,
belgrade is trembling, unburnt
sending its fascists for a soft sunset stroll
richard gere and his dog
save the hairdressers' code of honour. bajaga should be kissed.
it's all consumed, balding, with no return,
all heathenly waisted, genetics is relentless,
the carpeting gives back the urine to the god in the loudspeakers,
the god chokes on it, vomits out the communists he had eaten
during his perpetual devouring.
a message that never arrived
from the partisans of dalmatia to the partisans of montenegro
it spurts chetnik burrs
in whitman's clean braking grass, which cuts my knee
while I jump out of the train. one should shush about this
but it will grow like a footballer's wife
I'm not in mexico.

och förklaringens mjöl är hårt
under det försiktiga pekfingret.

alltid är det nån som har dött eller är död
jag såg inte liket, det låg gömt i prosavecken, inpressat
i barometern till en mening som bartendern tiger om,
men han kan kompet, bara tre grundackord,
det är en baggis, alltså.
försmädligheten efter döden lurar i oljefärgen på duken, på duken.
nånting rivs upp i tysthet och sen finns det ingen återvändo.
jag lägger allt i en dikt, som jag aldrig skriver
sen jagar jag berömmelsens ljus
som dock inte kommer, men det gör ett vykort från tomaž
det var så underbart när jag var du
allting är en dikt som jag aldrig skriver och ständigt återvänder till
jag anser att jag är oerhört charmig.
en maraton marmorerad med reklam för nåt.
en händelse, en mun, där tänderna bara konstaterar emaljen.
där jag bara nuddade vristen på nån annans kvinna
det var alltför lätt alltför lätt

tänder som sätter speglar på prov
ger en föraning om teslas bögmin, om det nu finns nån sån. det gör det säkert
i den växelström som tibors tesla flyttar möbler med i ljubljana

jag är outhärdligt levande, som courtney love.
fast om jag dog i dag
skulle folk säga han levde inte länge men han svor fint. men jag svor inte,
jag väntade bara på knulleri utan svordomar, min mors silkeskniv som en gång
nämndes i förbifarten
men aldrig användes mot far.
jag förflyttar förändringen,
jag säger du är ingen förändring ännu du är ingen förändring alls
så länge du har mig inom dig är jag uppradade kineser

dlake mi rastu iz prstiju.
želim da udavim možda
junaka koji zna sve
još dok ne zna imena, još dok je rilke mrtav,
neotkopan, u lavi.
seljačke vile ga bude,
ustaj, kepec, da radiš. fudbaleri su vreli
ali su cijevi vrelije.
temišvar je odvratan.
čaušesku ne toliko.
nema nazad.
ovih pet riječi čini šumu
uz nju je amoralan, opisivi manastir,
pastirska prostirka na kojoj mladi fašist
siluje kasirsku pomoćnicu.
krave godišnje ubiju više ljudi nego ajkule.
nacrtljiva katedrala, karver, je kurac,
kurac sa kockastim mudima,
to zna svak ko je slijep, sve drugo je nategnuto.
mislimo mi mislimo oni
ali stvari me moraju zaslužiti.
težak sam kao rukomet i svadba. nema nazad
mirni milioni nekretnina lome domaćicu u trenerci
koja prazni kantu s otpatcima.
nema nazad. mislimo mi mislimo oni
pas laje u crkvi, ne znam šta sa tom slikom
kuda da ode džukela tjeraju li ga ili se umori.
ili ga baba otruje, kasnije kaže, pa zar bih ja to mogla
svi psi su pospani bog koji se vraća kući
jer mu je internet dosadan.
šta je onda događaj
sisa, savijena aseksualno,
nad rukom koja namješta predmete, pa puštena.
svjetlost odvojena od svojih predmeta
sjedi na državnoj kasi.
beograd drhti nezapaljen.
samo ste bombardovanje zvali rat, oho ko smo to mi
oho ljepilo nagona, što traje nekoliko sekundi
trljanjem postaje prah, podmetnut umjesto pepela
i tad si opet odlijepljen
u patničkoj pozi sveca
što trija svoje prste i kaže prah prahu, leecooper zemlji
jebem vam nježnu majku fašističku što se oblači u metafore
karneksova pašteta leti prema gore
lebdenje, zli labudovi, koji šapuću
budale,
samo ste bombardovanje zvali rat,
to je prevelik zajeb, sintaksa neoprostiva.
preskupi raspali taksi kliza kroz balkanski nijork
kao priučen remorker kroz vizantijsku pučinu
moji neprijatelji se druže, to je nedopustivo.
na mojoj bisti oštre kurčeve, ali je ostaje moj.
režimski sjaj na majku spušta svileni nož
tu sam nijem kao manijak kome se pokazuje nijemi film
kome da šapnem nisam,
dok se optužnice množe
i neutralni supružnici opružuju po plažama
sama trema je mater sa predugačkim spiskom želja
koji savičević uzme, pročita prvih par riječi,
pa sklopi u avion, koji rola po pisti.
mislimo mi mislimo oni mislimo mi mislimo oni
neki to zovu psovanje je ja to zovem kalendar
tata mi kaže pazi se ponovo su opasni traže nove neprijatelje
makar iz jedne pjesme makni šupak i spermu
ostavi da su pičke, to je sasvim u redu
svjetlost odvojena od svojih predmeta sjedi na državnoj kasi.
tražiti joj da pristupi, reći dođi, dođi
dok pas laje u crkvi,
nije baš pošteno.

my body is not a bonfire.
hair grows from my fingers.
maybe I want to struggle
the know-it-all hero
while still ignoring names, until rilke stays dead,
unearthed, in lava,
farmers' pitchforks wake him up,
get up, midget, off to work. footballers are hot
but the pipes are hotter.
timisoara is a dump,
ceasescu not so much
there is no return.
these words create a forest
next to it an amoral, describable monastery,
shepherd's rug on which a young fascist
rapes a cashier assistant.
cows kill more people per year than sharks.
a drawable cathedral, dear carver, is a dick,
a dick with square balls,
every blindman knows it, everything else is stretched tight,
we think they think we
but things must deserve me.
i'm as difficult as a handball or a wedding. no return
the calm millions of property crack the housewife in a track suite
while she's emptying the dustbin.
there's no return. we think they think we
the dog barks in the church, I don't know what to do with that image
where should this mongrel go, will they chase him or will he grow tired first,
will an old hag poison him, and then say *i'd never*
every dog is a sleepy god returning home
bored by the internet.
what's an event, then
a tit, asexually tilted
then released, over the hand that adjusts objects.
the light split from its objects
sits on the public budget.
belgrade is trembling, unburnt.
bombing was the only thing you called war, o-ho-ho who's this we
oho - the glue of the urge that lasts for seconds
when it's rubbed, it turns to dust, passing off as ashes
again you are unglued
in the suffering pose of a saint
who rubs his fingers and says dust to dust, lee cooper to earth
fuck your dainty fascist mother who wears metaphors
the carnex pâté flies heavenwards
the floating, the whispering of evil swans
fools
bombing was the only thing you called war
that's too fucked up, an unforgivable syntax
the overpriced crumbling taxi slides through the balkan new york
as an amateur tugboat through the open seas of byzantium
my enemies hang out, insufferably.
they grind their dicks against my bust, but the fucking part remains mine
the regime glow lays the silken knife on my mother
there i'm as silent as a lunatic at a silent film screening
to whom do I whisper *i'm not*,
while the accusations fly
and the neutral spouses lie on beaches
the all-overs are like a mother with an overlong wishlist
snatched away by savičević, who reads the first few words
and then folds it into a paper plane, rolling down the rollway
we think we we think they we think they think
some call it swearing I call it calendar
papa says *be careful again they are dangerous they are looking for new enemies*
take out asshole and sperm from one of your poems at least
leave the pussies, that's fine
the light split from its objects sitting on public budget.
to ask it to join, to say *come, come here*
while the dog keeps barking in the church

på botten av en begravd by.
i smaken av bolider. förenta boliderna.
epok, plåtar, pokaler
alain prost och ayrton senna,
en lönsam oöverträfflighet.
pappa och toto cutugno tågar ut ur historien
det är morgon
en naken savićević, som
förklarade staten
och sen lyste på mössen. näpp.
bara vanliga möss.

min plats är också oklar.
en gång var jag savićević, när han vilar från en dribbling
och släpar på sitt ben staten
som på en för stor kuk avsedd för pannmätning
kampen mellan fasad och framsida
och hur hela skiten började, då när du tystnade,
och när postsymbolisterna började bli feta som svin,
utsläppta i vildmarken växte deras päls,
den själviska poesigenen.

jag är outhärdligt levande som
utländska gäster
men jag skiner som staten,
knullandets historia, som sällan tänds eftersom elpriset har gått upp
poesipubliken gäspar
det finns ingen återvändo.
jag är inte i mexiko.
min kropp är ingen fackla.
hår växer ur mina fingrar.
stumfilmens piskor kör sin expressionism
först ritar jag en hora, sen ett bröd och ett hus. en brosch,
mystiskt mjöl.

nema nazad.
nema nazad.
mirna je urna tmine u kristalu lustera
svi predmeti su preduzimači, dok se istorija istoriše
na sjekiri je krv je med je krv je med je krv
uskoro će se i to saće skoriti.

it's not really fair.
there's no return.
there's no return.
the urn of darkness is serene in the crystal chandeliers
all objects are overachievers, while the history historicizes itself
blood is on the axe honey is the blood is the honey is the blood
soon the honeycomb will be spattered dry.

chlebnikovs suddande.
livet är astrologisk porr, en krock mellan enfaldiga djur
med fel fotfäste
ett eldfast förflutet
en tretimmars kärleksförklaring.
pappa och toto cutugno rättar till luggen
toto schillaci är tunnhårig, han lobbar över målvakten,
bollen färdas länge, olidligt länge
maradona och ivkovi
pussas och sjappar
allt går käpprätt åt helvete. begreppet samhälle far ...
ner i en klibbig brandhärjad källare.
alla knullar samma kvinnor, alla ses på gården
så källaren kan grubbla i lugn och ro.
i krigsfilmer ställer de ofta
ut möbler på gatan, vår hjälte ser det från bussen
fortsätter att titta rakt fram.
vad i helvete tittar du på,
när det är dags att dra, innan du hör: ut!
där är nån hund också. den skällde lite i kyrkan
men det var nåt som knäppte till i stegvishetens hemliga system
så nu går hunden lugnt sin väg.
tveksamma tillåtelser.
bebisar, gummor, balkaner,
belgrad darrar obränt
skickar ut sina fascister på en lätt kvällspromenad

richard gere och hans hund
räddar frisörernas hederskodex. rockaren bajaga borde få en puss.
allt annat blir slitet, tunnhårigt, det finns ingen återvändo,
slöseriet är hedniskt, genetiken är obönhörlig,
mattorna lämnar tillbaka sin urin i guds högtalare,
gud sätter i halsen, kräks upp kommunisterna han åt upp med gudomlig rätt,
sin,

våldsamt frossande.
meddelandet som aldrig kom fram
från dalmatiens partisaner till montenegros partisaner
spyr ut de kungatrognas kardborrar
på whitmans rena bromsande gräs som skär i mitt knä
när jag hoppar ut från tåget detta bör man prassla om

men senare ska den växa ut som en fotbollsfru
jag är inte i mexiko.
min kropp är ingen fackla.
hår växer ur mina fingrar.
jag vill kanske dränka
vår allvetande hjälte
medan han ännu inte kan namnen, medan rilke ännu är död,
ouppgrävd, i lava.
böndernas högafflar väcker honom,
upp och jobba, din dvärg. fotbollsspelarna är heta
men rören är hetare.
timisoara är förfärligt.
ceausescu något mindre.
det finns ingen återvändo.
dessa sex ord utgör en skog
intill den ligger ett omoraliskt, beskrivligt kloster,
en herdefilt där en ung fascist
våldtar ett kassabiträde.
kor dödar fler människor varje år än hajar.

en teckningsbar katedral är en kuk, carver
en kuk med fyrkantiga punkkolor,
det vet alla som är blinda, resten är spänt.

men allt måste förtjäna mig.
jag är lika tung som handboll och bröllop. det finns ingen återvändo
fastigheternas stillsamma miljoner bryter ner hemmafrun i träningsoverall

som tömmer soporna.
det finns ingen återvändo.
en hund skäller i kyrkan, jag vet inte vad jag ska göra med den bilden
vart ska byrackan ta vägen blir den bortschasad eller blev den trött.
eller så blev den förgiftad av gumman, efteråt säger hon men inte skulle väl jag
alla hundar är en sömnig gud som går hem
för att internet är långtråkigt

vad är en händelse
ett bröst som först kröks asexuellt över en hand som rättar till
föremål och sedan släpps.
ljus som inte hänger ihop med sina föremål
sitter uppe på statskassan.
att be det stiga fram, säga kom, kom
medan hunden skäller i kyrkan
är inte vidare hederligt.

belgrad darrar obränt.
bombanfallen var det enda ni kallade för krig, uhuhu vem är väl vi
uhu-limmets drifter, som varar några sekunder
gnugga så blir det jord, ditlagt i stället för aska
och då är du loss igen
i en lidande pose som ett helgon
som gnuggar sina fingrar och säger jord till jord, lee cooper till jorden
förbannade jävla fascister som klär er i metaforer

bombanfallen var det enda ni kallade för krig,
det är ju ren och skär båg, en oförlätlig syntax.
en alldeles för dyr risig taxi glider genom balkans new york
som en upplärd bogserbåt över bysans öppna hav

mina fiender umgås med varandra, det är oacceptabelt.
de vässar kuken mot min byst, men knulleriet är ändå mitt.

regimens skimmer sänker silkeskniven mot min mor
här är jag lika stum som en galning som får se stumfilm
till vem ska jag viska det var inte jag
medan åtalen bara blir fler och fler
och de neutrala makarna vältrar sig på stränderna
själva rampfebern är en moder med en alldeles för lång önskelista
som savićević rycker åt sig, läser de första orden
och sedan viker till ett flygplan som rullar fram på landningsbanan.

vissa kallar det för svordomar jag kallar det för kalender
pappa säger passa dig de är farliga igen de söker nya fiender
ta bort rövhål och sperma ur åtminstone en dikt
lämna kvar att de är fittor, det är helt okej

ljus som inte hänger ihop med sina föremål sitter uppe på statskassan.
att be det stiga fram, säga kom, kom
medan hunden skäller i kyrkan
är inte vidare hederligt.
det finns ingen återvändo.
det finns ingen återvändo.
stilla är mörkrets urna i lampans kristall
alla föremål är företagsamma, och historien historiseras
på yxan är det blod är det honung är det blod är det honung är det blod är det
snart kommer vaxkakan att koagulera.

ŽIŽEKSEX

Žižek kreše kisindžerski
close upovima fordijanski
kažiprstom upristoji prousta
prostranstveno se ostvari kao transformers on the moon
presijeda u depresivno sveto trojstvo trosjeda
dok se namješta
indijanci mu love kišne gliste klitorisa i kažu
žu žu peugeot prženje bojan križaj keženje jezik treba
slomiti kaže i žižek ali jebe pravolinijski oblim
vrhovima kao skija koja ostavlja zmijasti trag
koji nije glista koji ne blista
poliže želatin podilaženja i kaže
mazi me azijo pijanizma
jagodama miki rurkea
jagodicama dijamata
žižek vodi ljubav kao kardelj
izbavljenim maljevičem
ljevicom tuđom rukom kadrova drka kedar mediterana iz koga
curi luciferski sjaj refrena u kadi zuji muzikom fena
krade dreku rundeka pendrekom ubada bočno
kao očna duplja žena perifernim vidom jebucka
trepće frojdovim ćilimima
i viče bosna je sada samo
u bosonogom realizmu betona snobova
za sve pare
pakao kopakabana
sadi klikere u zemlju i ladanove mrave napaljenike spaljuje
azotom svačijeg vazduha svoje pljuvačke
jebe troslojno
kožom kopačke čebetom u jorganu ugruvanim stričevima
gornjim slojem nabiranja krivog kurca pize
žižek kliže u negližeu kao novecento pacino scarface
srceparajući ulični mangup koji priča viceve
heglin hegel jugenda mu se jogunasto namješta
ali žižek jebe kao brazil kao leptir kao pritajeni zmaj
jebe i zauzima veprovima tragove
motri tromi ritam i imitira otrježnjujuće čežnje:
ah i oh žižek klišeizira šeičke kičeve čekićima
mačkicama ćikovima
mačehinjski dihadaha hadžilukom hoće da side
u travu vjetra u fašizme vitraža
žižek urolanim parolama prca
parcijalni cinizam klizanja citata
zaustavlja matiju u besjedi
i pjevuši mu dubokim grlom voditeljke
dijamanti su u mikrofonu
mantija ti je već u tijelu
tuga je na konkursu lutrije
krznena ptica koja guta loto loptice
mitropolija polira svoje triperozne ožijke
dok žižek ljubavi meškoljenjem u bilješcima
izbijeljenom trapericom prca
pantalone mu tonu pod prepone
ajpod pojede sve samsunge gesamtkunstwerka
sve kraste sterea sve rožnjače zakržjalog
krležinog likovnog ukusa
okreće se u milini iluminacija
i kaže ja je jaje
jaje je neko drugi jebati to je neko treći
batistuta među prostitutkama blista u žiži stabilne svjetlosti
isjiva žižeka
mekša drvo sjekire
hristijanizira korisnike plete pretplatnike
dok bunca malarmerija
žižek žesti pretražioce ljeplimol polifonije pliva
palme napalma wagnerovim lampionima napipava
pionirskim livestreamom ponire u kristale lusteru

ŽIŽEKSEX

Žižek
kisses
kissingly,
he uses close-ups to fordisticly fuck,
He warns proust about the rustic crucifiction
And espaces the room like transformers on the moon
He sits into the depressing holy trinity of sofa
and while he Does
indians hunt for the earthworms of clitoris for him
and carelessly whisper:
Ju ju, peugeot,
language needs to be broken, says žižek too but
he fucks
straightforwardly, he makes love like a liker,
He licks
the tickling sound of capitalisam of riddles,
that drill the welfare straightness
and says
Take me, my asian pianism,
with your diamat fingertips
with miki rourke strawberries
Žižek makes love with a curved cock of pisa
Tacherian skirt he squirts out
with maradonian anaisinjas
Žižek slides in his negligie like scarface, like novecento
heartbreaking streetwise guy who tells us jokes,
Hegels Helga from Jugend spreads her reaggae pose
In the dormitory
While
Malarmeria mumbles
žižek fucks
adornably,
like brazil,
like a butterfly,
Ilike a hidden dragon,
gone with the windy, disneylike
hidden buisnesses of modernism
he comes down
into the grass of wind, into the fascism of vitrage,
he fucks with rolled parolas
he licks the pants swollen by his lion loins
Žižek stops the priestlike poet's quietism
singing to him
diamonds are in the microphones,
the odor is already in the body, dear
Žižek makes love by stonesoft whiteness of notes
ipod swallows all the samsungs of gesamtkunstwerk,
and žižek fucks the holes in the stereo, boring rings of illuminations
i is an egg, egg is something else,
he steals dan koman makondian jokes
to settle
the kettle of whistling into the while still young of ...
pierced brosnan he kills with his leninistic whrist-roll
batistuta among prostitutes is shining žižek out
žižek is baptizing anaisinmed assasins,
he blinks with froidian bosnian carpets
and sober song he bores
bosnia is now in all the snobs,
barefoot spain is dead so fuck the tits of picasso like
it is always my tit, mama,
while he fucks
while he whales
the commonplace selfhelp pleasures past
into the stalinism of sheets.
Žižek never tries his own sperm.
He doesnt have to be sure about selfish color of the pearl
Žižek is casual jovial jerval while he rises up and down to the

ŽIŽEKSEX

žizek knullar kissingerskt
med close-uper och fordianskt
han pullar proust presentabel
han framträder i rummet som transformers on the moon
flyttar över till tresitssoffans depressiva treenighet
och medan han sätter sig till rätta
jagar indianer klitorisens daggmaskar åt honom och säger
sjå sjå peugeot brassa på bojan križaj grimaschering språket bör
krossas menar även žizek men han knullar rätlinjigt med rundade
hörn som en skida som lämnar ett ormliknande spår
som inte är maskar och inte braskar
han slickar upp smickrets klister och säger
smek mig du pianospelets asien
med mickey rourkes jordgubbar
med marxismens toppsnubbar
žizek älskar som kamrat kardelj
med en utsmugglad malevitj
med kadrernas vänsterhand runkar han sydeuropeiska cederträd som
läcker ett luciferskt ljus från en badkarsrefräng som surrar till hårtorkens sträng
han snor musikern rundeks skrål stoppar in stången från sidan
småknallar med sitt perifera synfält en kvinnas ögonhåla
blinkar med freuds mattor
och skriker nu finns bosnien bara
i barfotarealismen i betongsnobberiet
kosta vad det kosta vill
helvetet på hellas stränder
han sår spelkulor i jorden och bränner lexikograf ladans exalterade myror
med kvävet från allas luft i sitt eget spott
han knullar treskiktat
med dobbskons skinn med filten i täcket med de illafarna farbröderna
med det översta vecket på pisas sneda kuk
žizek glider fram i negligé som novecento pacino scarface
en hjärtskärande hårding som berättar roliga historier

u lust lustracije stacionira ratio pratalica
i u maznu preciznost pripravnica kaplje
šamar pljeskom aplauz dlanova
žižek peruta neodlučne jebivjetre trebovanja
vjetar donosi miris staljinovog svemira
žižek kaže
žužule ležanje je blizu režanja toliko
da me rožnjača boli od jebanja
pošteno kao sobarica koja kaže
vjerujem da postoji nešto
nešto laže nešto krade
nešto se izvija iznad žižeka kao aždaja dok on
jebe pamukom u pupku
dok svršava dok pušta poštapalice vrištanja
u staljinizam posteljine
žižek nikad ne proba svoju spermu
ne mora definisati sebičnu boju bisera
žižek je kežual žovijal žerval dok mu se diže
i spušta se na zemlju uzemljenja u visak sakrivanja
kao gromoglasno srce evrope merkel
kao t com kao laskavi samoglasnik u uho drhtanja
slavuj vojski nad slabinama bogova
stub soli masturbira prav kao lenjinov lenjir
žižek je žuti mrav
pravovremena provjera stanja stenjanje uredaja orude
kojim se ne pravi
ni država ni kusturica
pada kao balet diže se kao tableta u čaši
žižestoko stoku istoka žiri njegova riža tajlandskog seksa
žižek laže žižek krade žižek se ušuška
u kuštravoj mekšini mazohovog krznava kao buba
i nastavlja hod
i nastavlja
u pičku materinu.

land of readymade dryness, into the heartbeating heart
Of europe merkel, of t- com, of teslas saltos into purple kitsches,
not giving a fuck about
The state or about kusturica
He falls like a ballet, he rises like a tablet in the glass
Wildly he plants
the marble balls into the ground
Between his finger and his tongue the squirting christians rest,
Snug as a reaganesque dermatology, top gun gayness shy
Like a cleaning lady who is leaning over the icon while saying
I believe there is something above
Something is stealing something is lying something
tickles žižek while he fucks
with the woolball of his belly
žižek lies žižek steals žižek
lets himself go go into the fur of mazokh like a bug
and go goes on like that all the way
onto the mother's crotch

helgas jugendhegel sätter sig trilskt till rätta
men žižek knullar som korfu som en fjärl som en dämpad drake
han knullar och intar vildsvinens spår
betraktar den tröga rytmen och imiterar en nykter trängtan:
åh och oh žižek klicherar shejkisk kitsch med påkar
kattungar cigarettfimpar
med en styvmoderlig hoppla hoppla-vallfart vill han sitta av
i vindens gräs i vitrinens fascismer
med hoprullade paroller pippar žižek
de glidande citatens partiella cynism
och avbryter akademiledamot matijas litania
och sjunger till honom med hallåans djupa röst
diamanterna är i mikrofonen
manteln har du redan i din lekamen
sorgen bor i lotteridragningen
en pälsfågel som sväljer lottobollar
metropoliten polerar sina gonorreiska ärr
medan žižek gängar genom att gosa med notapparaten
och gökar i ljusa jeans
byxorna halkar ner nedanför ljumskarna
ipodden proppar i sig gesamtkunstwerkets samtliga samsungar
stereons samtliga sårskorpor samtliga synnerver
i författaren krležas förkrympta konstsmak
han snurrar i illuminationernas förlustelse
och säger kul hor
kulor är nåt annat att knulla är nåt tredje
batistuta bland prostituerade blänker i det stabila ljusets mitt
utstrålar žižek
mjukar upp yxans trä
kristnar brukare broderar abonnenter
medan han svamlar mallarmerier
žižek förtörnar sökmotorer flyter i polyfonins klister
rör vid napalmens palmer med wagners papperslyktor
tränger med en pionjärisk livestream långt in i lampans kristall

stationerar följarnas förnuft i lustrationens lust
och droppar i praktikanternas kelsjuka precision
en örfilsklapp en handapplåd
žiček mjällar av sig rekvisitionens veliga charlataner
vinden för med sig doften av stalins universum
žiček säger
du žiček, det här att ligga är så likt att lipa
att jag får ont i pupillerna av allt pippande
ärligt som en städerska som säger
jag tror det finns nåt
nåt ljuger nåt knycker
nåt tornar upp sig över žiček som en drake medan han
 knullar naveln med bomull
medan han kommer medan han tömmer sig med tomma skrik
i sängklädernas stalinism
žiček smakar aldrig på sin sperma
han behöver inte definiera pärlornas själviska färg
žiček är casual jovial genial när han får erektion
och landar på jordandets jord i gömmandets sänklod
som europas högljudda hjärta merkel
som t com som en smickrande vokal i huttrandets öra
härarnas näktergal över gudarnas vekhet
saltstoden masturberar lika rakt som lenins linjal
žiček är en rödmyra
en tillbörlig tillsyn av tillståndet redskapets stön verktyget
som varken bygger
en stat eller kusturica
faller som balett flyter upp som en tablett i ett glas
žičekursinzinga djur i bur sprids av hans ris av thailändskt sex
žiček ljuger žiček stjal žiček kommer till ro
som en lus i den krusiga mjukheten i masochs päls
och fortsätter framåt
och fortsätter
rätt in i fittan.

